

Reclamespotje van handige jongens

Voorstellingen: Het betere werk en Bandloopt 42. Gezien: 15/7 op De Parade, Utrecht. Aldaar t/m 24/7, Amsterdam 29/7 t/m 14/8. Inl. www.deparade.nl

Door HENK VAN GELDER

De artiest die door Alex Klaasen wordt gespeeld in de Parade-voorstelling *Het betere werk* is een vaak voorkomend, onuitstaanbaar type: intens tevreden met zichzelf, zo koket als de pest en vals tot in de quasi-warme oogopslag die zijn lege blik verhult. Een poseur van jewelste, die zijn artiestenjubiläum viert met een terugblik op zijn carrière. „God, wat is het snel gegaan, hè?” zegt hij, omdat artiesten zo iets nu eenmaal zeggen alsof ze het menen.

Omringd door een vaardig show-balletje met drie danseressen en drie dansers, houdt Klaasen de schijn perfect op. Hij geeft geen krimp; hij blijft tot en met het slotapplaus in zijn rol. De enige knip-oog schuilt in de nummers die hij zingt: het larmoyante lied ‘Het kind in mij’ uit een rock-opera over een pedofiele badmeester, een scène uit een Friese musical over integratie, een moralistisch Brecht- en Weilliaans lied over de rokersdood („angst voor de dood is angst voor het leven”), een stroperig liefdeslied „van mijn solo-cd” en een malotig Songfestival-nummer als finale.

Het gevaar van zo veel slap re-

pertoire – hoe parodistisch ook – is natuurlijk toch, dat het een slappe vertoning oplevert. Maar omdat de gekte in de regie van Marcus Azzi ni zo volstrekt serieus wordt opgedist, en omdat Alex Klaasen al die genres zo voortreffelijk beheerst, is *Het betere werk* een van de beste Parade-producties die ik in lange tijd zag.

Verrassend geestig is trouwens ook *Bandloopt 42* van het Orkatertrio Beppe Costa, Eddie B. Wahr en Kees van der Vooren, die eerder met veel succes *De Geräuschmacher* maakten. Nu spelen ze, in de regie van Titus Tiel Groenestege, een drietal handige jongens in een geluidsstudio, die de juiste sound zoeken voor de muziek in een reclamespotje voor Bulgaarse yoghurt. De grote vondst van deze voorstelling is het raam in de controlekamer dat uitzicht biedt op de studio, waarin steeds weer andere muzikanten komen voorspelen. Maar dat raam is in werkelijkheid een videoscherm, zodat Costa, Wahr en Van der Vooren met een fenomenale timing hun eigen tegenspelers worden. Dit is voor yoghurt, roepen ze elkaar toe – dus het moet nog wat soepeler worden gespeeld, wat romiger en vloeiender. En als het bijna goed is: „Nóu zit ‘t nog in een kartonnen pak, probeer ‘t eens in een plastic flesje!”

Het betere werk (drie kwartier) en *Bandloopt 42* (ruim een half uur) werden speciaal voor De Parade gemaakt. Alleen al daarom is deze vijftiende editie geslaagd.